

Sprankelende nieuwe liefde

Vier koppels vertellen hun verhaal aan DRIFT. Verlies jezelf in de verhalen van Cuny, Floor, Ingeborg en Roos!

Een koppelactie van mijn 'zusje' Gerriene heeft mijn leven veranderd. Zij is geen familie, maar zo voelt het wel. Haar man fietst al jaren en in die club zat ook ene Marco. Die was nogal plotseling gescheiden na een jarenlange relatie en na een tijd had ze bedacht dat Marco wel erg goed bij mij zou passen. Overigens is ze hierbij niet over één nacht ijs gegaan.

Op zijn verjaardag (november 2007) gaf ze hem een rol beschuit cadeau met mijn telefoonnummer erop. 'Doe voorzichtig', zei ze, 'want ze is mijn beste vriendin.' Maar, geen telefoontje, het bleef stil.

Oudejaarsnacht 2007 belde ik wat vrienden om ze gelukkig Nieuwjaar te wensen. Zo ook Gerriene (mijn zusje) die op dat moment een feest had bij Marco. Zij gaf natuurlijk onmiddellijk Marco de telefoon in handen. Ik rende over de straat heen en weer om hem te kunnen verstaan tussen al het vuurwerk en het enige dat we riepen was: 'Ik geloof dat wij eens moeten afspreken.'

Dat werd 5 januari 2008. We spraken af voor een borrel bij hem thuis. We hebben 5 uur aan één stuk door gekletst, het was een supergezellige avond!

En eigenlijk wisten we al na vijf minuten al dat het raak was. Het was geen 'klik' maar een BOEMMM! De rest is 'geschiedenis': vanaf maart 2008 ben ik eigenlijk nooit meer weggegaan. Sinds oktober 2008 wonen we officieel samen in Monster. Ook met zijn twee 2 kinderen (Mike en Laudy) is het fijn: we genieten echt met zijn vieren. Marco is voor mij de liefde van mijn leven. En andersom is dat gelukkig ook zo.

– Cuny

'Als een cadeautje uit de lucht gevallen'

Een nieuwe liefde betekende voor Floor een hele andere zwaai in haar leven.

'Een jaar of drie geleden besloten mijn toenmalige man en ik dat we geen toekomst meer samen zagen. Ik was toen dertig. We kenden elkaar al sinds onze jeugd en we hebben samen een dochtertje. Kort daarna heb ik mij bij wijze van grap en gewoon uit nieuwsgierigheid op een datingsite ingeschreven. Ik had er helemaal geen verwachtingen van. Maar ik had koud de entertoets voor mijn aanmelding ingetoetst en ik had al een reactie. Van Diederik. Ik raakte meteen geïntrigeerd. Hij is kunstenaar en maakt de meest verwonderende objecten die ik ooit heb gezien. Bovendien woont hij in een bijzonder zelfgemaakt huis in een ver dorp in Oost-Groningen en heeft hij ook nog eens een lief klein dochtertje. We gingen heen en weer mailen. Ik raakte steeds benieuwder naar hem en na een week of twee heb ik al mijn moed verzameld en ben zomaar bij hem thuis op bezoek gegaan. Ik was heel nerveus toen ik bij hem aanbelde, en toen hij uiteindelijk voor mijn neus stond kon ik geen woord meer uitbrengen. Het leek wel alsof hij licht gaf, ook al hecht ik meestal niet zo'n geloof aan dat soort dingen.

Kort daarna kreeg ik binnen dezelfde organisatie kans op werk in de buurt en ben ik verhuisd. Nu wonen we twee jaar samen met onze dametjes van 4 en 6 jaar. Ik heb een nieuwe liefde, een nieuw huis, een nieuwe werkomgeving, een nieuw gezin, en ik ben van de stad naar het platteland verhuisd. Best wat verandering dus. Soms kijk ik er in verwondering op terug, maar vooral ben ik elke dag zo dankbaar! Dat klinkt misschien gek, maar wat mij betreft kwam het allemaal zomaar als een cadeautje uit de lucht vallen.'

Diederiks werk vind je op: www.diederikstorms.nl

– Floor

‘De bliksem sloeg door ons heen’

Ze hadden elkaar dertig jaar niet gezien. ‘Hoe is het met Paul?’ vroeg Ingeborg regelmatig aan diens broer die ze af en toe sprak. Maar Paul zelf sprak of zag ze in geen dertig jaar. Totdat...

‘In januari was mijn vader lelijk gevallen bij het schaatsen en hij had zijn heup gebroken. Ik reisde af naar Zuid – Limburg om hem te verzorgen. In een weekeinde vroegen de overburen me voor een borrel en daar zag ik ineens, na dertig jaar, Paul terug. De bliksem sloeg door ons heen.

Dertig jaar eerder gingen we wel met elkaar om: we zaten op dezelfde middelbare school. Ik was zeventien en hij was twintig, maar ik was nog een schoolmeisje en hij studeerde al. We zagen elkaar zo nu en dan, maar voor Paul was er zoveel meer dan ik en onze vriendschap ging uit als een nachtkaaers. Ik heb de agenda’s van toen nog en ik zie zijn naam daarin staan. En Paul? Hij heeft nog brieven van toen, altijd bewaard.

En ineens zagen we elkaar weer, op de borrel bij zijn broer. Hij bleek al jaren gescheiden te zijn. We spraken af in Haarlem waar ik woon, op een prachtige zonnige dag, en we fietsten naar het strand. Het was net of we elkaar een tijdje niet gezien hadden, alsof we de gesprekken van toen gewoon vervolgden. Het bleek vanzelfsprekend te zijn om het te hebben over café De Luifel, over uitgaan, over de middelbare school, over alles. En van daaruit over zijn vier kinderen, over mijn leven, zijn leven. Waar ooit het leeftijdsverschil (17 en 20) een belemmering was, geldt dat nu niet meer. Ik heb Pauls kinderen inmiddels ontmoet. Nu reizen we heen en weer tussen Eindhoven en Haarlem, maar we willen in Eindhoven gaan wonen. Na dertig jaar blijken we dan toch voor elkaar bestemd.’

– Ingeborg

‘Zij viel niet op vrouwen, dacht ik.’

‘Mijn nieuwe liefde heet Sanne. Zij viel niet op vrouwen, dacht ik. En ik had zelf een vriendin. Die zag ons samen wel oud worden, maar ik was niet meer verliefd op haar.

Sanne! Zenuwachtig worden als je elkaar tegenkomt in de tram, constant je gsm controleren op nieuwe berichtjes, een sms beginnen, verwijderen, opnieuw beginnen, niet versturen, toch maar wel. De hele tijd aan haar denken en daar ontzettend blij van worden: ik was verliefd. De tijd was bijna elektrisch geladen. Blikken, opmerkingen, een kus op de mond bij het gedag zeggen die mijn wereld al op zijn kop deed staan. Een avond samen slapen en heerlijk tegen elkaar aan gaan liggen, alsof je nooit anders hebt gedaan en dan nog anderhalve week moeten wachten op de eerste zoen die al snel meer werd.

Soms heb je een beslissing in je hart al gemaakt, maar duurt het even voor je daar woorden aan kunt verbinden. Steeds duidelijker werd voor mij wat ik niet wilde, en vooral wat ik wel wilde. ‘Ik wil straks met je praten’, liet ik Sanne weten. Ik heb haar die avond verteld dat ik het wist, dat ik haar wilde. En daarna maakte ik het uit met mijn vriendin.

Er volgden twee leuke weken, waarna zij voor vijf weken naar Barcelona vertrok en ‘we daarna wel zouden zien’. Geen fijn uitgangspunt dus. Zij was nog bang dat ik terug naar mijn ex zou gaan en ik dat ze daar een Spaanse god tegen zou komen. In Barcelona verraste ik haar met een bezoek. Een maand later heeft ze mij in de London Eye gevraagd of ik haar vriendinnetje wilde zijn. Inmiddels ben ik al zes maanden ontzettend aan het genieten van mijn nieuwe liefde met de zekerheid dat ze mij leuk vindt om mij en dat daar niemand, ook geen man, tegenop kan!’

– Roos